

Konczek József

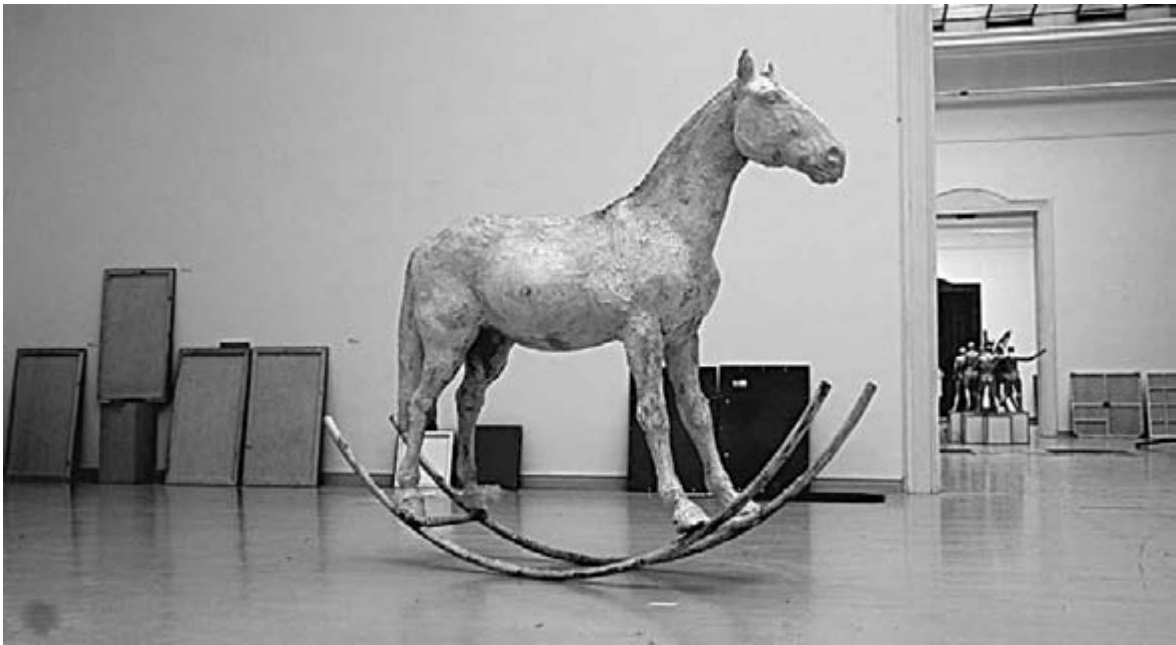
A forrásból ivó szarvas

Újra meg újra eszembe jut a forrásból ivó szarvas,
aki a vékony jéglemez-hártyát a patájával törte fel,
s meleg arcával, bársonyos orrával
olyan volt, mint egy szobor, miután átjött a földeken.

Nem szántották fel rángó fintorait
szikrázó üvegcserepek, üvegtörmelékek, eldobált butéliák,
amikkel sok helyen tele van az erdő, pedig ott ibolya fog nyílni,
és a talajból buggyanthat az ártatlan virág.

A szarvas nyugodtan tudott inni a téli forrásból,
melyet eltakartak az országút felől a fák,
a fősodorvonal forgalomtól védve és még jókor
más útra terelve a vad fiúk üldözze vadlányok csapatát.

Oláh Máttyás László: Hintaló

Egy „internácinak”

Viszontválasz egy versre

Annyi volna hát a Szózat? Irodalmi műfaj?
És nem Vörösmarty Szózata?
Bár lehet, hogy néha nyűg-baj,
De azért tán mégsem csupán
„nemzetközi részlet” a haza.

A népek minden előtt
önmagukkal azonosak bárhol,
s nem vagyunk doromboló komondorok,
sem afféle Condorok, keselyűk
holmi butafóriából, buta-eufóriából.

Harci szózatoddal
ölni készülnél? Letűnt
dallal, hogy a „fold fog sarkából kidőlni,
S minden leszünk.”

Lám, mennyi mindent átír az idő,
de ha sarkából a föld kidől,
semmivé leszünk.
Egy lapátra való atomhulladék leszünk.

„Hazádnak rendületlenül
Légy híve, oh magyar”
Bennem a Szózat örökéletű.
Nem csatadal.

Művelődésről, Magyaránadorban

„...a vidékünk
Új Helikon lesz.”
(Csokonai Vitéz Mihály)

Felszisszentünk, amikor megláttuk,
hogyan átépítés után
milyen lenne Nándorban
a művelődés háza.

A bejárathoz felvezető
lépcsősor helyén
koporsószerű tömb terpeszkedett volna.

Nem úgy lett. Mert volt önérzet,
bátorság, okos szó
elutasítani a rémképzetet.

Mert így akartuk.

Nyugodtan, ünneplő szívvel
sétálok fel hozzá.
Nők énekelnek és súlyos szavú férfiak.

(2012)